

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1933 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

17.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 20 grudnia 1934 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1934/35.

Art. 1. Kredyty, ustalone w grupie A. Administracja, budżetu, załączonego do ustawy skarbowej z dnia 13 marca 1934 r. na okres od 1 kwietnia 1934 r. do 31 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 219), podwyższa się o kwoty następujące:

1) w części 5 — Ministerstwo Spraw Zagranicznych — w wydatkach zwyczajnych, w dziale 3, w nowoutworzonym paragrafie 15 „Zjazd Polaków z zagranicy” o kwotę 100.000 zł.

2) w części 7 — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych — w wydatkach nadzwyczajnych, w dziale 2, w nowoutworzonym paragrafie 16 „Akcja przeciwpowodziowa” o kwotę 500.000 zł.

3) w części 14 — Ministerstwo Opieki Społecznej — w wydatkach zwyczajnych, w dziale 10, rozdziale 2, paragrafie 17 „Opieka nad inwalidami wojennymi” o kwotę 500.000 zł.

Art. 2. (1) Na pokrycie wydatków, przewidzianych w art. 1, służą oszczędności, uzyskane ze zmniejszenia wydatków w innych paragrafach budżetu.

(2) Podwyższenie wydatków o kwoty, wymienione w art. 1, nie powoduje zwiększenia ogólnej sumy wydatków, ustalonych w ustawie skarbowej z dnia 13 marca 1934 r. w kwocie 2.184.552.590 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1934 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

18.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1934 r.

o organizacji Mennicy Państwowej.

Na podstawie art. 1 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. Wybijanie monet na mocy przywileju Państwa, ustanowionego art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855), wykonywa wyłącznie Mennica Państwowa.

Mennica Państwowa załatwia również sprawy, związane z zakupem i przeróbką metali szlachetnych, dokonywa ekspertyzy monet, pieczęci i znaczników probierczych oraz narzędzi, służących do ich wyrobu.

Ponadto Mennica Państwowa może przyjmować od osób uprawnionych zamówienia krajowe i zagraniczne na wyrób monet, medali, stempli, pieczęci, orderów, odznak i t. p.

§ 2. Mennica Państwowa jest przedsiębiorstwem nieskomercjalizowanym. Siedzibą Mennicy Państwowej jest m. st. Warszawa.

Mennica Państwowa prowadzi rachunkowość i kasowość według przepisów, wydanych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli.

§ 3. Mennica Państwowa podlega Ministrowi Skarbu.

§ 4. Mennica Państwowa używa pieczęci z godłem Państwa i napisem: „Mennica Państwowa” w myśl obowiązujących przepisów o pieczęciach urzędowych.

§ 5. Na czele Mennicy Państwowej stoi dyrektor Mennicy Państwowej, odpowiedzialny przed Ministrem Skarbu za całokształt działalności Mennicy.

Zastępcę dyrektora Mennicy Państwowej wyznacza Minister Skarbu z pośród szefów działów, po wysłuchaniu opinii dyrektora Mennicy.

§ 6. Mennica Państwowa dzieli się na 5 działów, a mianowicie:

- a) dział administracyjny,
- b) „ hutniczy,
- c) „ mechaniczny,
- d) „ medaljerski,
- e) „ kontroli.

Na czele działów stoją szefowie działów.

§ 7. Dział administracyjny prowadzi pracę biurową, obejmującą: sekretariat, sprawy personalne pracowników umysłowych i fizycznych, rachubę, ka-

sę, skarbiec kruszców i monet, magazyny surowców i wyrobów gotowych oraz muzeum numizmatyczne.

Do działu administracyjnego należy ponadto dokonywanie wszelkich zakupów i sprzedaży na zasadzie wniosków działów technicznych i uchwał rady menniczej.

§ 8. Dział hutniczy obejmuje odlewnię, walcownię, sortownię krążków, rafinerję metali szlachetnych oraz laboratorja analityczne i badawcze. Dział ten prowadzi również ekspertyzę fałszywych i uszkodzonych monet, pieczęci, znaczników probierczych oraz narzędzi służących do ich wyrobu.

§ 9. Dział mechaniczny obejmuje warsztaty mechaniczne, tłocznię i licznnię. Ponadto dział mechaniczny prowadzi biuro zamówień oraz zajmuje się sprawami instalacji i remontu urządzeń i pomieszczeń Mennicy Państwowej.

§ 10. Dział medaljerski obejmuje pracownię medaljerską i pieczętarską, gisernię artystyczną, patynownię, magazyn modeli, stempli i sztanc oraz prowadzi ewidencję pieczęci.

§ 11. Dział kontroli obejmuje kontrolę produkcji działów technicznych, stempli menniczych i państwowych, skarbcza, skarbców podręcznych, kasy, magazynów oraz zarządza wartością Mennicy Państwowej. Dział ten prowadzi ewidencję obiegu fabrycznego materiałów przerabianych.

Sposób prowadzenia kontroli określi szczegółowa instrukcja, wydana przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli.

§ 12. Do dyrektora Mennicy Państwowej należy:

a) kierownictwo techniczne i administracyjne Mennicy Państwowej i zarządzanie jej majątkiem;

b) przyjmowanie, mianowanie i zwalnianie pracowników Mennicy Państwowej z wyjątkiem szefów działów oraz przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków w sprawach osobowych szefów działów zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami;

c) przyznawanie nagród pieniężnych i zapomóg pracownikom Mennicy Państwowej w granicach, przewidzianych w budżecie Mennicy, nie wyżej jednak niż 200 zł na osobę w ciągu roku budżetowego, oraz przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków o przyznawanie nagród pieniężnych i zapomóg powyżej tej kwoty;

d) podpisywanie umów i korespondencji oraz przyjmowanie zamówień i dokonywanie zakupów w granicach instrukcji, wydanej przez Ministra Skarbu;

e) przygotowywanie wniosków na radę menniczą i przewodnictwo na jej posiedzeniach;

f) sporządzanie preliminarzy budżetowych i projektów etatów oraz przedstawianie ich do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu;

g) sporządzanie okresowych sprawozdań z działalności Mennicy Państwowej i przedstawianie ich Ministrowi Skarbu.

§ 13. Dyrektor Mennicy Państwowej może powierzyć załatwienie pewnych spraw, należących do jego kompetencji, swemu zastępcy.

Zastępca dyrektora Mennicy Państwowej w razie nieobecności dyrektora wchodzi we wszelkie jego prawa i obowiązki.

W razie równoczesnej nieobecności dyrektora Mennicy Państwowej i jego zastępcy, tymczasowe kierownictwo obejmuje jeden z szefów działów, wyznaczony przez Ministra Skarbu.

§ 14. Szefowie działów Mennicy Państwowej kierują personelem i pracą w zakresie każdego działu i są odpowiedzialni za czynności swoje i podwładnego im personelu. Szefowie działów ponoszą również odpowiedzialność za znajdujące się w przeróbce w warsztatach metale oraz maszyny i instalacje.

§ 15. W celu opinjowania ważniejszych spraw, należących do zakresu działania Mennicy Państwowej, utworzona jest przy dyrektorze Mennicy Państwowej rada mennicza.

W skład rady menniczej wchodzi jako jej członkowie: dyrektor Mennicy Państwowej w charakterze przewodniczącego, delegat, wyznaczony przez Ministra Skarbu, zastępca dyrektora Mennicy Państwowej oraz szefowie działów.

Radę menniczą zwołuje w miarę potrzeby dyrektor Mennicy Państwowej, obowiązany zaś jest ją zwołać na żądanie delegata Ministra Skarbu.

Z posiedzeń rady menniczej spisuje się w osobnej księdze protokół, który podpisują wszyscy obecni członkowie rady.

§ 16. Rada mennicza rozpatruje w szczególności sprawy, dotyczące:

a) zatwierdzania umów, zakupu materiałów, surowców, maszyn i t. p., o ile załatwianie tych spraw nie należy do kompetencji dyrektora Mennicy Państwowej (§ 12 p. d.);

b) inwestycji oraz rozszerzania i rozbudowy Mennicy Państwowej;

c) ustalania cenników robót, wykonywanych przez Mennicę Państwową;

d) zatwierdzania tabeli płac robotniczych;

e) regulaminu premjowania wzmożonej produkcji;

f) sprzedaży zbędnego lub wysortowanego mienia ruchomego;

g) spraw, wniesionych przez dyrektora Mennicy Państwowej lub delegata Ministra Skarbu.

§ 17. Uchwały rady menniczej przechodzą większością głosów.

Opinię rady menniczej, z którą nie zgadza się dyrektor Mennicy Państwowej, jako przewodniczący rady, lub przeciw której zaprotestuje delegat Ministra Skarbu, przedstawia się Ministrowi Skarbu do decyzji.

§ 18. Dyrektor Mennicy Państwowej jest urzędnikiem państwowym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), inni zaś pracownicy Mennicy mogą być funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu tejże ustawy lub pracownikami kontraktowymi.

§ 19. Pracownikom Mennicy Państwowej jak również osobom, będącym na ich utrzymaniu, nie wolno zajmować się wytwarzaniem przedmiotów z metali szlachetnych, handlować lub dokonywać jakichkolwiek tranzakcyj przedmiotami tego rodzaju w celach zysku.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 maja 1925 r. o tymczasowej organizacji Mennicy Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 395).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

19.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 stycznia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Skarbu o trybie dokonywania licytacji publicznej ruchomości w postępowaniu upadłościowym.

Na podstawie art. 116 § 2 prawa upadłościowego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 834) zarządzam co następuje:

§ 1. Licytację przeprowadza notariusz lub komornik, w którego okręgu znajduje się rzecz, podlegająca sprzedaży.

Licytacja, której przeprowadzenie należy do przysięgłego maklera giełdowego, odbywa się na najbliższej giełdzie.

Syndyk ma prawo dokonać sprzedaży przez innego notariusza lub komornika, a także na innej giełdzie, jeżeli to może dać wynik korzystniejszy.

§ 2. Wniosek syndyka o przeprowadzenie licytacji powinien zawierać: imię, nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania upadłego, przedmiot i miejsce sprzedaży oraz sumę oszacowania przedmiotu według inwentarza.

§ 3. Termin licytacji należy wyznaczyć tak, aby mogła się odbyć najpóźniej piętnastego dnia od dnia zgłoszenia wniosku o jej przeprowadzenie.

§ 4. Notariusz lub komornik ogłosi o licytacji przez obwieszczenie, w którym będą wymienione:

- 1) miejsce i czas licytacji;
- 2) ruchomości sprzedawane, z podaniem ich rodzaju i łącznej sumy oszacowania;
- 3) miejsce i czas, w których można oglądać ruchomości.

Obwieszczenie o licytacji należy umieścić na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie ma się odbyć licytacja.

Jeżeli wartość ruchomości sprzedawanych została oznaczona powyżej pięciuset złotych, przeprowadzający licytację zamieści jednorazowe obwieszczenie o licytacji w poczytnym dzienniku miejscowym.

§ 5. Przeprowadzający licytację rozpoczyna przetarg od wywołania ceny, odpowiadającej połowie sumy oszacowania według inwentarza. Nie można sprzedać ruchomości poniżej ceny wywołania.

Rzeczy ze złota, platyny i srebra nie można sprzedać za cenę niższą od sumy oszacowania.

§ 6. Nie można rozpoczynać przetargu później niż w dwie godziny po czasie oznaczonym w obwieszczeniu.

Przetarg na giełdzie powinien być przeprowadzony w czasie zebrania giełdowego.

§ 7. Nie mogą uczestniczyć w przetargu: upadły, przeprowadzający licytację, jego małżonek i dzieci oraz osoby, obecne na licytacji w charakterze urzędowym.

§ 8. Przetarg odbywa się ustnie. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika przetargu, jeżeli inny uczestnik postąpił cenę wyższą.

§ 9. Przeprowadzający licytację przybije rzecz temu, kto zaofiarował najwyższą cenę, jeżeli po trzykrotnym wezwaniu do jej dalszego podniesienia nikt nie zaofiarował więcej.

§ 10. Nabywca obowiązany jest natychmiast po przybyciu uiścić całą cenę nabycia, jeżeli ta nie przewyższa pięciu tysięcy złotych.

Jeżeli nabywca ceny nie uiści, traci prawa, wynikające z przybicia i nie może uczestniczyć nadal w licytacji, a przeprowadzający licytację wznowi niezwłocznie przetarg na tę samą ruchomość, rozpoczynając od ceny wywołania.

Jeżeli cena nabycia przewyższa sumę pięciu tysięcy złotych, nabywca powinien uiścić natychmiast jedną piątą tej sumy, w każdym razie najmniej pięć tysięcy złotych, resztę — do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w tym terminie nie zapłaci reszty ceny, traci uiuszczoną jedną piątą ceny, a licytacja będzie uznana za niedoszłą do skutku.

§ 11. Piąta część ceny, uzyskana od nabywcy w myśl paragrafu poprzedzającego będzie przekazana do masy upadłości.

§ 12. Przeprowadzający sprzedaż zaspokoi jej koszty z ceny, osiągniętej przy sprzedaży; resztę wyda masie upadłości.

§ 13. Nabywca, który zapłacił cenę, powinien natychmiast rzecz odebrać.

§ 14. Przeprowadzający licytację sporządzi z jej przebiegu protokół, który zawierać będzie:

- 1) oznaczenie miejsca i czasu licytacji;
- 2) imię i nazwisko (firmę) upadłego oraz imiona i nazwiska osób, obecnych przy licytacji w charakterze urzędowym;
- 3) najwyższą cenę, zaofiarowaną za sprzedaną rzecz;
- 4) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania nabywcy;
- 5) oznaczenie sumy, jaką nabywca uiścił na poczet ceny;
- 6) wnioski i oświadczenia obecnych;
- 7) wzmiankę o odczytaniu protokołu;